

μνήμην τῆς ἀειμνήστου μεταστάσης, ἣς τὴν γοητείαν τῆς γνω-
ριμίας καὶ τῶν μοναδικῶν ἀρετῶν θέλομεν τηρεῖ ἀνεξάλειπτον καὶ
ζωντανὴν πάντοτε.

ΚΩΝΣΤ. Φ. ΣΚΟΚΟΣ

Δεκέμβριος, Παραμονὴ τῶν Χριστουγέννων, 1877.

ΣΤΗ χιονιὰ καὶ ἔς τὸ σκοτάδι ἔρημη καὶ μοναχὴ
καὶ μὲ μᾶτια βουρκωμένα ἔαγρυπνοῦσε μιὰ φτωχή·
ἔβλεπε τὰ δυὸ μικρά της ποῦ κοιμῶνταν ἀγκαλιὰ
καὶ παράστεκε μὲ πόνο ἔς τὴ μικρά τους τὴ φωληά :
— « Κοιμηθῆτε, ὀρφανά μου, καὶ σιμὰ σας ἀγρυπνῶ,
γιάτι, σὰν ξυπνῆστε, πάλι θὰ φωνάζετε : Πεινῶ !

« Μέσ' ἔς τὸν ὕπνο σας μονάχα τὰ χειλάκια σας γελοῦν . . .
ὄνειρεύεσθε φωμάκι κι' ἀγγελάκια σᾶς μιλοῦν.

Ὅνειρεύεσθε, φτωχά μου, παιχιδάκια χαρωπά,
ῥοῦχα παστρικά καὶ γάδια, κ' ἡ καρδοῦλα σας χτυπᾷ !

Κοιμηθῆτε ! εἰν' ὁ ὕπνος βάλσαμο ἀπ' τὸν οὐρανό . . .
Μοῦ ξεσχίζετε τὰ στήθια σὰν φωνάζετε : Πεινῶ !

« Σὰν νὰ βλέπω χαμογέλοις ἔς τὴ μορφὴ σας τὴ χλωμή . . .
Ποιός, μικρά μου, νὰ σᾶς δίνη μέσ' ἔς τὸν ὕπνο σας ψωμί
καὶ ἀπλώνετε τὰ χέρια—ὦ φριχτὴ μου συμφορὰ—
γιὰ νὰ πιάσετε, φτωχά μου, τὴν ἀνύπαρκτη χαρὰ ;

Ἄχ, Χριστέ μου ! τ' ὄνειρό τους κάμε τους ἀληθινός,
μοῦ ῥαγίζετ' ἡ καρδιά μου σὰν ἀκούω νὰ λέν : Πεινῶ !

« Ἄχ ! Χριστέ μ' ποῦ σὰν ἀπόψε ἐγεννήθηκες κ' ἐσὺ
ἀπὸ τὴν ταπείνωσί Σου σὲ καλύβῃ φτωχική,
πρὶν πλαγιάσουν, ἔς τὸ σεπτὸ Σου τὸ εἰκόνισμα μπροστὰ
προσευχήθηκαν τὰ δόλια ἄν καὶ ἦσαν νηστικά !

Σὺ σπλαχνίσου τα, Χριστέ μου ! εἶμαι μάννα καὶ πονῶ !
Μὲ πληγόνει σὰν μαχαῖρι κάθε κλάμα τους : Πεινῶ !

«Αχ, Θεέ! 'ς τὴν ἀγκαλιά Σου δὲν ἐπῆρες τὰ μικρά,
 κ' εἶπαν τὰ χρυσᾶ Σου χεῖλη νὰ γενοῦμε σὰν κι' αὐτά;
 Σύ, ποῦ ἡ χάρι Σου χορταίνει τοῦρανοῦ τὰ πετεινά,
 μὴ τῆς δόλιας μοῦ τ' ἀφίνης πεινασμένα καὶ γυμνά.

Μὰ τὴν αὐρινὴ γιορτὴ Σου σῶσε τα! . . . παραφρονῶ,
 ξεψυχῶ σὰν μοῦ φωνάζουν μὲ παράπονο: Πεινῶ!

«Κύτταξέ τα . . . ἄχ, πῶς τρέμουν! ἔλα μου ἐδῶ, μικρό,
 τί μοῦ κρυφαναστενάζεις μὲ χαμόγελο πικρό;

Μοῦ πεινᾷς; ἔλα κοντά μου νά σε θρέψω μὲ φιλιᾶ,
 μοῦ κρυόνεις; ἔχει φλόγα ἡ 'δική μου ἀγκαλιά.

'Αμ' ἐσύ; . . , τί μ' ἀναδεύει τ' ἀχειλάκι σου τ' ἀχνό; . . .
 ξέρω τὸν καῦμό σου . . . Σώπα! Μὴ μοῦ ξεφωνᾷς: Πεινῶ!

«Ἐλεος, Χριστέ μου! Κόψε τὴν ἀθλία μου ζωὴ,
 φτάνει μόν' λίγο ψωμάκι νὰ τους στείλῃς τὸ πρωί!

'Αχ! φτωχά μου! . . . κοιμηθῆτε! κι' αὔριο θὰ σηκωθῶ
 καὶ παντοῦ γιὰ σᾶς θὰ τρέξω, θὰ φωνάξω, θὰ κλαφθῶ!

Ψεύτρα, κλέφτρα, 'ντροπιασμένη, κολασμένη θὰ γενῶ,
 γιὰτὶ σβύννομαι, πεθαίνω σὲ μιὰ λέξι σας: Πεινῶ!»

Ἐ τὴ χιονιᾶ καὶ 'ς τὸ σκοτάδι ἔρημη καὶ μοναχὴ
 μὲ τὰ ἔρ'μα ὄρφανά της λυώνει ἡ μάννα ἡ φτωχὴ,
 καὶ τὰ σφίγγει μὲ λαχτάρα 'ς τὴ ζεστὴ της ἀγκαλιά
 μὲ χαμόγελο—φαρμάκι, μὲ φαρμάκι τὰ φιλιᾶ.

Κ' ἔξω ὁ βορριᾶς βογγάει μακρὰ 'ς τὸν οὐρανό,
 σὰν νὰ τῆς μηνάει τῆς δόλιας κι' ἄλλο βογγητό: Πεινῶ!

† ΑΓΑΝΙΚΗ ΜΑΖΑΡΑΚΗ

